

1. fejezet

Kilenc ember volt szemtanúja annak, amint Janiv Mejdant elrabolták a Charles de Gaulle repülőtéren – nem számítva a több százezer főt, akik azután nézték végig a biztonsági kamera felvételét, hogy az felkerült a netre.

Az első rendőrségi jelentésben Mejdán „hozzávetőleg húszéves izraeli utasként” szerepelt, noha egy héttel korábban ünnepelte a huszonötödik születésnapját. Kollégái is „csibésznek”, sőt olykor „gyerekesnek” írták le. Abban mindnyájan egyetértettek, hogy „szeretett szórakozni”.

Sugárzó jókedvvel szállt ki az El Al 319-es járatáról is. Amikor elhagyta a gépet, utoljára még szédítgetni próbálta az utaskísérőket, majd az útlevél-ellenőrzésnél a francia rendőröknek játszotta a hülyét, akik leplezetlen utálattal méregették, mielőtt beütötték a pecsétet és továbbintették.

Mindig ez ment. Mejdannak már az óvodában is elnéztek mindent. Szertelen, bár kissé talán éretlen ösztönösségével sikerült levennie a lábáról minden munkaadóját, és persze nem kevés lányt, ha csak rövid időre is. „Janivnak olyan könnyű megbocsátani” – sóhajtott fel egyik tanítónője.

Semmi sem különböztette meg őt attól a kétszáz másik izraelitől, aki azért jött Párizsba, hogy részt vegyen a Ce-Bit Europe Expón. Egészen rövidre nyírta a haját és mindig borostás volt; egy olyan országot képviselt nem hivatalos

egyenruhájában – farmerben és az előző évi informatikai vásár pólójában –, amely nem véletlenül nevezte magát „startup nemzetnek”. A felvételen is látni lehetett, hogy folyton a mobiljával babrált.

Második éve dolgozott marketingmenedzserként a B.O.R. szoftverfejlesztő cégnél, így ő volt a küldöttség rangidős tagja. Vele együtt hatan érkeztek Párizsba – jelentéktelen kis csapat, ha azt vesszük, hányan képviselték a nagyobb vállalatokat. „Kevés a pénz, de annál több a tehetség” – szónokolt kollégái előtt, akik szórakozott és elnéző mosollyal hallgatták.

A poggyászaikat egy félhomályos és zsúfolt csarnokban vehették át. Mejdán itt sem hagyott fel a mókázással. Minél tovább váraкоztak, annál inkább elunta magát, ezért fel-alá járkált, cseverészett, és a mozdulatlan poggyásztovábbító szalagon dobolt. Utált váraкоzni. Utált unatkozni. Marketingmenedzserként is ezért lehetett sikeres: minden pillanatot meg kellett töltenie valamilyen tartalommal.

Poggyászaik csak nem akartak megérkezni. Idővel különböző pózokban fényképezni kezdte magát. Feltöltött magáról egy képet – a Galeries Lafayette áruház óriásplakátja alatt a nyelvét öltögette egy pucér modell felé –, és álmában sem gondolta volna, hogy a fénykép másnap ott díszel meg majd a legnépszerűbb izraeli napilap, a *Jediót Ahronót* címlapján.

A rivális cégek marketingmenedzserei félrevonultak a laptopjaikkal, hogy munkára fordítsák az időt, és a céges prezentációikat csiszolgassák. „Összekapcsoljuk a világot” – idézte Mejdán a híres reklámszlogent, mielőtt előkapta Visa kártyáját, hogy bohóckodjon egy sort az American Express reklámja alatt.

A bőröndök hirtelen sorjázni kezdtek a csomagszállító szalagon, élen az övékkel. „Semmi vész, fiúk, holnap is lesz

vásár” – vigasztalta Mejdán a többi utast, ahogy a kijárat felé vezette szerencsés csapatát.

Áthaladtak a vámosok előtt: ő az élen, öt embere a nyomában. Ahogy a fotocellás ajtó megnyílt, szemben találta magát a fogadóemberekkel és sofőrökkel, akik táblával a kezükben várakoztak az utasokra. Némelyik igazi dögkeselyűnek tűnt, de akadt egy lélegzetelállítóan gyönyörű szőke lány is, piros szállodai uniformisban. Mejdán azzal az elhatározással indult felé, hogy kicsit még produkálja magát a fiúk előtt, hiszen ki tudja, mikor lesz rá legközelebb alkalma.

10 óra 40 perckor, hétfőn, április tizenhatodikán.

2. fejezet

Mindeközben Tel-Avivban Oriana Talmor hadnagy éppen különleges megbeszélésre sietett.

Most először képviselte egységét a Camp Rabinban, a Cáhál hakirjai főhadiszállásán. Elképedve nézett körül az Izraeli Védelmi Erők hatalmas támaszpontján, ám a mellé beosztott sportos termetű katonai rendőr sietősebb haladásra noszogatta. Talmor hadnagy brutális betonbarakkok és futurisztikus üvegtornyok útvesztőjén át követte kijelölt útját, aminek egyes szakaszai olyan, a támaszponthoz egyáltalán nem illő neveket viseltek, mint például „Írisz sétány” vagy „Zöldmező köz”.

Húsz perc és számos biztonsági ellenőrzés után érték el az irodatömböt, ahol a Cáhál hírszerző főnöke dolgozott. Az előcsarnok máris zsúfolásig telt. A tömeg a folyosókat is megtöltötte; egy vaskos iratköteget szorongató testes őrnagy egyenesen a recepciós pultjára ült fel, ügyet sem vetve annak rosszalló pillantásaira.

Oriana egy Tel-Avivra néző ablaknál talált magának helyet. A tengerpartig alacsony épületek húzódtak, köztük itt-ott zöldellő foltokkal. A Földközi-tengert persze nem pillanthatta meg, hiszen a parton sorakozó szállodák eltakarták a vizet.

Az utca túloldalán, a kiterjedt katonai komplexummal szemközt helybéliek álltak sorba a jó nevű éttermek előtt, su-

hantak elektromos robogókon, köszöntötték kedélyesen egymást, váltottak családi híreket és cseréltek vegán recepteket. A kapuhoz közelebb néhány feketébe öltözött asszony követelte a palesztin területek katonai megszállásának feloldását, és a bevásárlóközpontba betérő amerikai turisták és izraeli tábornokok előzékenyen kikerülték őket. A parkolónál kóbor macskák tucattjai ólálkodtak a konténerek környékén, és várták az ügyeletest, aki ide hordta a támaszpont hulladékát.

Ebből a magasságból jól láthatta a város pezsgését. Tel-Avivot sokan a világ legmenőbb helyének tartották, de ő valahogy sosem érezte magát itt otthonosan.

Ellépett az ablaktól, és elidőzött a falakon kiállított különleges tárgyaknál: a cowboykalapnál, a CIA egykori igazgatójának ajándékánál; az ezüstkardnál, amit a zimbabwei titkosszolgálat fejtől kaptak; a régi Toblerone-plakátnál, amivel a svájci kémelhárítás vezetője kedveskedett. Belegondolt, mit adhattak cserébe az izraeli hírszerző főnökök.

Pontban tizenkét órakor megnyílt a súlyos ajtó, és mindenki betódult a terembe, ahol a legmagasabb fokozaton ment a légkondi. Ő a tárgyalóasztal egyik sarkánál, az ajtó közelében foglalt helyet.

Kisebb felbolydulás támadt, amikor a hírszerző egységek képviselői az asztalfőt szerették volna elfoglalni, míg a kutatási részleg emberei próbálták betartatni az ülésrendet. A hírszerző főnök ambiciózus adjutánsa, a húszas éveiben járó Oren a pillanat hevében alaposan kiosztotta mindkét oldalt. Az egyetlen másik nő a teremben – a haditengerészet hírszerző részlegének képviselője – vakítóan fehér egyenruhájában nemes egyszerűséggel kisajátította magának a megbeszélés levezetőjének fenntartott helyet, mintha csak a saját menyegzőjét ülné, és menyasszonyként mindenki őt ünnepelné, de a kutatási részleg képviselőjét ez sem tartotta vissza attól, hogy elhessegesse. A falakra aggatott portrékról

az egykori hírszerző főnökök szenvtelenül, fekete-fehérbe kövült méltósággal szemlélték alattuk a tülekedést.

Miután végül mindenki elfoglalta a helyét, az adjutáns névsorolvasással indított, ami csak ráerősített a megbeszélés némileg infantilis jellegére.

- Információbiztonság?

- Jelen.

- Légi hírszerzés?

- Jelen.

- Haditengerészet?

- Jelen.

A kutatórészlegeket számokkal azonosították, majd következtek a hírszerző csoportok, köztük két olyan, amelyeknek Oriana a létezéséről sem tudott. A Moszad képviselőjében hárman is megjelentek.

- 504-es?

- Jelen.

- 8200-as?

Pedánsan kihangsúlyozott minden egyes szótagot: Nyolc-e-zer-ket-tő-száz-as.

- Jelen.

Mindenki túlbuzgó érdeklődéssel fordult felé; még olyan is akadt, aki leplezetlenül megbámulta. Oren egész másban talált kivetnivalót.

- A katonai hírszerzés vezetője, Rotelmann tábornok személyesen hívta össze ezt a megbeszélést, és kifejezetten kérte, hogy a 8200-as különleges részleget annak vezetője képviselje.

- A részlegnek jelen állás szerint nincs vezetője, százados. Részlegvezető-helyettesként ideiglenesen én látom el a tisztséget. – A tábornok adjutánsa századosként csak egyetlen rendfokozattal állt felette, beosztása azonban jóval nagyobb hatalommal ruházta fel, ezért Oriana agyán átfutott a jó ta-

nács, amit az ilyen pillanatokra tartogatott: „Ne mosolyogj, mintha elnézést kérnél. Ne ismételd magad. Ha bővebb magyarázatra várnak, csak várjanak.”

Az adjutáns törte meg a kínossá váló csendet.

– Slomó Tiriani alezredes a 8200-as egység különleges részlegének vezetője. – Tekintetével végigpásztázott a helyiségen, mintha még most is őt keresné. – Azt mondja, szabadságon van?

– Tegnap felmentették a szolgálat alól – felelte Oriana. – Az utódja jelenleg egy külföldi gyakorlaton vesz részt. Hazatérése után foglalja el a helyét.

– Mi úgy tudtuk, Tiriani lesz itt. – A fiatal férfi vaskos ajka akkor is „O” betűt formált, ha éppen nem mozogott, mintha még mindig az anyatejre szomjazna. A mellkasán díszelgő szárnyas jelvénytől még inkább úgy tűnt, mintha csak dacos kisfiú lenne, aki kiöltözött purimra.

– Sajnálom, hogy ekkora csalódást okoz a jelenlétem. – Oriana megjegyzésére nevetés tört ki a tárgyalóban, de Oren nyomban csendre intett. Miután végzett a névsorolvasással, felállt, kinyitotta a belső ajtót, és fennhangon beszólt: – Készen állunk!

3. fejezet

A Charles de Gaulle 2-es terminálján lassan kezelhetetlenné vált a helyzet, és Jules Léger felügyelő máris azt kívánta, bár csak otthon lenne már.

Sajgott a feje. Nem tompán, hogy a fájdalom előzékenyen a háttérben maradjon; nem is másnaposan, hogy felidézze az előző éjszaka kellemes emlékeit. Nem az éhségtől, hogy egy kiadós és egészséges étkezés csillapítsa; nem is a nagy melegben túl hirtelen elnyalt fagylattól – de nem ám. Ez a fejfájás makacsnak és kitartónak ígérkezett, lassan a migrén határát súrolta, és több részből állt, amiket Léger felügyelő most egyenként próbált azonosítani.

Először is, szembe kellett néznie az egyszerű és tagadhatatlan ténnyel: nem egészen fél órával a leszállás után egy utasnak nyoma veszett Franciaország talán legbiztonságosabb helyén.

Másodszor, ami még vérlázítóbb igazságtalanság, ez a biztonságos hely éppenséggel hozzá tartozott. A reptéri rendőrség főnöke egy hét szabadságra ment, ezért őt vezényelték ki, hogy távollétében a repülőteret érintő nyomozásokat vezesse. A körötte dolgozó rendőröket éppúgy nem ismerte, mint magát a helyszínt, így minden erejét felémésztette a hasznos rendőri munka látszatának fenntartása, miközben a vijjogó szirénák, a harsogó hangosbemon-

dók és a sercegő adóvevők kíméletlenül bombázták lüktető halántékát.

Harmadszor – talán ezzel kellett volna kezdenie? –, két izraeli fickó minden figyelmeztetés nélkül felbukkant a színen, s most azt követelte, hogy jelen lehessen a szemtanúk kihallgatásánál.

Valamennyire ismerte az egyiküket. Az idősebb és – nem feltétlenül természetes – vörös hajú Chico az izraeli rendőrséget képviselte Európában. Összefutottak korábban már különféle eseményeken, és megvitatták a Párizsban található izraeli intézmények védelmét, de emlékei szerint a fickó korábban sosem kérte, hogy részt vehessen aktív nyomozásban.

A másik izraeli egyáltalán nem tűnt rendőrnek. Szűk fekete farmert és fehér inget viselt, amelynek árát Léger többre taksálta a havi illetményénél. A metszően kék szempár, az összes fekete haj és az állon végigfutó vízszintes sebhely elvette a kedvét attól, hogy félvállról vegye a fickót, pedig az éppen keresztülnézett rajta. Pályafutása során nem egy ilyenrel találkozott, főként csalási ügyek kapcsán. A készségesen felmutatott izraeli igazolvány sem oldotta a gyanakvását a nemrég készült fényképpel, az idegen hangzású névvel és rendfokozattal. Ha minden igaz, Zeév Abadi ezredes állt előtte, de miután az urológusát is Abadinak hívták, ez nem könnyített a helyzeten. Az igazolvány hátoldalán Izrael állam címere díszelgett, alatta az angol és francia nyelvű kéréssel, hogy a hatóságok „mindenben segítsék az igazolvány felmutatóját”, akit nemes egyszerűséggel csak „nyomozónak” neveztek.

– Bárki villoghat ilyenrel – nézett mélyen Abadi szemébe. Katona, semmi kétség. *Hírszerző?*

– Félig-meddig véletlenül vagyok Párizsban – vont vállat a titokzatos izraeli, ahogy visszatette a plasztikkártyát

a tárcájába, mintha ezzel megválaszolná a kimondatlan kérdést.

Lassan, precízen, szinte irodalmi franciasággal beszélt. „*Un peu par hasard*”, ízlelgette magában Léger, akit csak fejfájása tartotta vissza attól, hogy felidézze, melyik költeményből vette ezt. Meg akarta kérdezni Abadi ezredestől – ha csakugyan így hívták –, *félig-meddig véletlenül* hogyan keveredhet egy nyomozó olyan bűnügyi helyszínre, amely több ezer kilométerre esik a szolgálati helyétől, de végül csak odafordult a reptéri nyomozóhoz.

– Kísérjék őket a szemtanúkhöz.

4. fejezet

Tel-Avivban nem sokkal múlt dél, de ennek idebent semmi jelét nem lehetett látni. A hatalmas ablaktalan csarnokot éjjel-nappal neoncsövek világították be. A falakon órák sorakoztak, valamennyi egy-egy távoli város idejét mutatva. Odakint hiába tombolt a nyár, a katonák nagykabátban vacogtak, és a vállukat dörzsölgetve próbálták felmelegíteni magukat. Az évek során számtalan panasz érkezett az ombudsmanhoz, de a légkondik csak ontották tovább magukból a sarkvidéki levegőt – az izraeli katonai hírszerzés központjában a számítógépek körüli optimális üzemi hőmérséklet nagyobb súllyal esett latba, mint az emberek komfortérzete.

Szédítő ütemben áradtak a jelentések, tucatjával minden percben, minden létező hírszerző egységtől. Az esetek 99 százalékában az algoritmusok gond és emberi beavatkozás nélkül továbbították őket a megfelelő részlegekhez. Másikülönben a jelentés felkerült valamelyik kijelzőre, és a katonának pillanatokon belül dönteniük kellett, hogy az eset kiérdemli-e az ügyeletes tiszt figyelmét vagy nem.

Hegyekben gyűltek az adatok. A számítógépek nem csupán az információt jelenítették meg, de a forrás hitelessége és a kulcskifejezések alapján annak meghatározott fontossági besorolását is, továbbá felismerték és összefűzték az egymással összefüggő értesüléseket, amelyek 12.14-kor va-

lósággal záporozni kezdtek a 23-as munkaállomásnál ülő katonára.

A KÖZPONTNAK

HATZAV OSINT Európa

Sürgős/Nem minősített

A Charles de Gaulle repülőtérrel utasok jelentik a közösségi médiában, hogy a rendőri erők átfésülik a 2A jelű terminált (Az El Al terminálja, az ügyeletes megjegyzése).

A KÖZPONTNAK

El Al/Biztonság/Biztonsági Iroda

Sürgős/Bizalmas

Az El Al párizsi biztonsági tisztje jelenti, hogy feltehetően elraboltak egy izraeli állampolgárt a Charles de Gaulle repülőtérrel. További részletek hamarosan.

A KÖZPONTNAK

Rendőrség/Országos Központ/Külföldi Hírszerzés

Sürgős/Titkos

Izrael európai rendőrségi összekötője jelenti, hogy a párizsi rendőrség eltűnt személyként tart nyilván egy izraeli állampolgárt. A körülmények tisztázatlanok. A rendőrségi összekötő a helyszínen tartózkodik a katonai attasé képviselőjével. Tovább információ később.

A KÖZPONTNAK

Aman/Központi Hírszerző Egység/Amerikai Hírszerzési Összekötő Egység

Sürgős/Szigorúan Titkos

Fekete biztonsági szint

A francia rendőrség nyomoz a Charles de Gaulle repülőtér 2A terminálján, a keresett személy Janiv Mejdán izraeli állampol-

gár, kora hozzávetőleg 20 év, látogatásának célja a CeBit Expón való részvétel. Fent nevezett személy azután tűnt el, hogy le- szállt az El Al 319-es járatáról. (*Nyomozás indult, az ügyeletes megjegyzése.*)

A monitor előtt ülő katona nem vállalt szükségtelen kocká- zatot, csak rákattintott a Továbbítás gombra. Az ügyeletes tiszt három méterrel odébb, egy emelvényen foglalt helyet, maga előtt az egész falat elborító gigászi kijelzővel, bár aznap történetesen Srí Lanka homokfövenyei körül jártak a gondo- latai, ahová nyaralni készült.

– Elég komolynak tűnik – jegyezte meg.

– Miért rabolnának el egy kockát? – vont vállat a katona. – Az amerikaiak mindig „bűnügyet” kiáltanak, ha valami nem Palesztináról szól. Létezik egyáltalán a forrás és ez a bizton- sági szint?

Az amerikai hírszerzési összekötő egység legtöbb jelenté- se amerikai forrásból, rendszerint a Nemzetbiztonsági Ügy- nökség közvetítésével érkezett. Honnét tudhatta az ottani ügyeletes, hogy bűncselekmény vagy akár hírszerzést érintő esemény történt? A katona kétségkívül logikus kérdést tett fel, még ha az előjárója nem is akarta hallani. Sokkal jobban örült volna a „Hozhatok egy kis pezsgőt?” és „Adhatok va- lamit vámmentes termékeink közül?” típusú kérdéseknek.

– Pont most kellett ennek megtörténnie, negyvennyolc órá- val a szabadságom előtt? – sóhajtott fel, amit a katona figyelmes és megértő bólogatással nyugtázott. Még egy bátorító mosolyt is küldött felé, mielőtt lenyomta a gombot. – Itt a központ – szólt bele a mikrofonba. – Fekete kód, sürgős és szigorúan titkos. – A szomszédos főhadiszállás legfelső emeletén két katona abban a pillanatban felpattant, és lerohant a lépcsőn.

5. fejezet

– Kiszúrta a repülőn? – faggatta Chico Abadit. – Mejdán miatt van itt? – A két férfi maga mögött hagyta az intézkedő rendőröket, és félrevonult a Charles de Gaulle 2-es termináljának érkezési oldalára.

– Itt sem vagyok. – Abadi az izraeli rendőrségi összekötő felé fordult.

Chico megtorpant. Nem tudta, hogyan reagáljon, így jobb híján beletúrt vörös hajába.

– Persze, persze – szabadkozott. – Tökéletesen megértem, ha nem akar beszélni a feladatáról. Még örülök is, ha nem teszi.

– Nem teszem – nyugtatta meg Abadi.

– Azért fura ez az emberrablás. – Chico valamiért továbbra is suttogott. – Ha a nyugati világot nézzük, Franciaországban a legmagasabb a megoldatlan bűnügyek aránya. Ez a nyomozás sem fest valami jól. Talán be kéne avatkoznunk...

Abadi válaszra sem méltatta, csak megfordult, és elindult Léger felé. Melyik emberrablási ügy fest jól az első néhány órában? Senki nem tud semmit: nincsenek indítékok, a szemtanúk ellentmondanak egymásnak, a nyomok rég eltűntek. Az izraeli rendőrség se végezne külön munkát.

Ezért sem lepődött meg azon, amit a reptéri nyomozótól hallott. A tények, lehetnek bármily nyilvánvalóak, mindenkit teljesen összezavartak.

– Van egy eltűnt személyünk. Janiv Mejdán huszonöt éves izraeli állampolgár, marketingmenedzser, akit mintha a föld nyelt volna el. A szemtanúk szerint az érkezési oldalon rabolta el egy nő, egy piros szállodai uniformist viselő szőke nő, akit vélhetően nem ismert.

– Hogy érti azt, hogy elrabolta? – ráncolta a homlokát Chico. – Kényszerítette?

Léger ingerült kézmozdulattal intett a nyomozó felé, mint ha arra biztatná, hogy beszéljen kicsit lassabban. Abadi még nem döntötte el magában, hogy a nyomozás vezetőjét a rosszullét kerületi-e, vagy csak komor hallgatásával érzékelteti elégedetlenségét.

– Egyelőre eltűnés ügyében nyomozunk – magyarázta a nyomozó. – A biztonsági kamerák felvették a nőt, aki már a szállodai egyenruhában lépett a csarnokba. Itt várakozott az utasok érkezésére, a többi sofőrrel és kísérelével együtt, akik mind névtáblákat tartottak a kezükben. Ő is ezt tette, nagyjából fél órán át. Nem tudtuk leolvasni a nevet a táblájáról, de amikor kinyílt az ajtó, és kiáramlottak az utasok, az eltűnt személy egyenesen felé indult. A felvételen látni, ahogy önszántából követte a lift és a föld alatti parkoló felé.

– Akkor miért a terminált kutatják át? – tette fel a kérdést Abadi. – És miért gondolják, hogy a férfit elrabolták?

– Először is, a hírszerző szervek figyelmeztettek rá, hogy elrabolhatnak egy izraeli állampolgárt. Maguk is ezért vannak itt, nem? – Chicóra sandított, de tőle hiába várt megerősítést. – Másodszor pedig...

– Másodszor pedig? – biztatta Abadi, amikor elhallgatott, és láthatóan nem találta a szavakat.

– Másodszor pedig, eltűntek – bökte ki végül a férfi. – Egyszerűen *eltűntek*. Utána akartam járni, hogy a fickó szabad akaratából tartott-e a szöszivel, ezért kikértem a térfigyelő kamerák felvételeit. Látni lehet, ahogy együtt szállnak be a liftbe, de semmi nyoma, hogy ki is szálltak volna. Ezért mondtam, hogy olyan, mintha elnyelte volna őket a föld. Mindezek fényében tájékoztattam Léger felügyelőt, akivel úgy döntöttünk, hogy megkezdjük a nyomozást.

Chico színpadiasan megköszönte a torkát.

– Léger felügyelő úr, kifejtene mindezt bővebben is Abadi ezredesnek, aki katonaként nyilván nincs tisztában a rendőrségi eljárás finomságaival?

Mielőtt még Abadi közbeszólhatott volna, Léger átvette a szót.

– Öszintén szólva, azt se tudom, milyen minőségben van jelen Abadi ezredes. A tanúk nyilván felhívták az izraeli követséget, ami szívük joga. Merő jóindulatból beavatom a részletekbe, ezredes, de ha nem tetszik, amit lát és hall, bármikor visszatérhet a nagykövetségre, ahol a szokott hivatalos csatornákon keresztül értesülhet a fejleményekről.

– Nem akarom megbántani – szabadkozott Abadi. – Csak egyszerűen nem értem, miért gyanakodnak arra, hogy az eltűnt személy nem szabad akaratából hagyta el a repülőteret.

Léger újabb türelmetlen kézmozdulatot tett helyettese felé, aki felsóhajtott.

– Három felvonóval lehet lejutni a mélygarázsba. Magukban a földszinten nincsenek kamerák, az ajtóknál viszont igen, itt a földszinten és a parkolóban is. Amikor összevetettük a felvételeket, a kérdéses időponthoz képest tíz percet tekertünk előre és vissza. A földszinten még együtt szálltak be a liftbe, de a mélygaráznál egyikük sem szállt ki. Janiv Mejdán és az őt fogadó szállodai alkalmazott egyszerűen felszívódott.

Léger felügyelő már-már dacos pillantást vetett Abadira.

– Tisztában vagyok vele, hogy a tanúkat akarják meghallgatni. Hajlandó vagyok engedni, hogy beszéljenek velük, hát ha megtudnak bármit, ami ellentmond annak, amit a saját szemünkkel mind láttunk. Nagyvonalúan a helyiség felé intett, aminek ajtaja mögül bosszús héber szavak szűrődtek ki.

11 óra 30 perckor, hétfőn, április tizenhatodikán.

6. fejezet

Amennyire az adjutáns látta, a jelentés nem is jöhetett volna alkalmatlanabb időben.

Oren tovább forgatta ujjai között a borítékot, amit a protokollnak megfelelően jelöltek meg és zártak le. „Fekete biztonsági minősítés”, adta hírül a bélyegző. Hírszerzői és nemzetbiztonsági körökben a fekete volt az egyetlen szín, ami nem a forrás, hanem a jelentés bizalmas természetére utalt, az üzenet így tartalmazhatott törvénytelen úton szerzett, vagy egy adott izraeli állampolgárra vonatkozó értesüléseket, de az biztos, hogy csak kiválasztott kevesekre tartozott. A telex és a fax óta a hírszerzői értesítéseket is elektronikus úton továbbították; csak a fekete minősítéssel rendelkező jelentéseket zárták borítékba és pecsételték le viasszal, mint a középkorban.

A különleges megbeszélés fél órája kezdődött, ami azt jelentette, hogy Rotelmann lassan a prezentáció lényegi részéhez ért. Meghagyta ugyan, hogy ne zavarják, másfelől viszont... Nos, másfelől a Charles de Gaulle-ről érkező jelentés közvetlenül kapcsolódott a vészhelyzethez, ami miatt a találkozózt összehívták, mintha előre látták volna a jövőt. Úgy forgatta ujjai között a borítékot, mintha az sütné a kezét. Még egyszer a titkárnőhöz fordult.

– Biztos, hogy nem szolgált a 8200-as egységnel?

– Janiv Mejdán, nyilvántartási száma 8531272, a harcoszó alakulatnál szolgált, és négy éve őrmesteri rangban szerelt le, miután a hátpanaszai miatt egészségügyileg alkalmatlannak nyilvánították. Azóta tartalékos az élelmezési ellátó központban. Egyetlen percet sem szolgált a hírszerzésnél, nem hogy a 8200-as egységnél.

A nő szenvtelen hangon beszélt, és érezhető megvetéssel említette az őrmesteri rangot, de nem most volt itt az ideje, hogy vitát provokáljon ki. Egy pillantást vetett az órájára. A megbeszélésből még fél óra volt vissza. Nagy kísértést érzett, hogy inkább kivárja a végét, mielőtt átadja a borítékot Rotelmann tábornoknak.

– Most visszamegyek a tárgyalóba, de szóljon, ha bármi történne – vette elő a leginkább tekintélyt parancsoló hangját. Félúton az iroda és a tárgyaló között elhelyezte mobilját a biztonsági dobozban, s miközben megigazította az ingét a tükör előtt, felöltött benne, hogy a *mezusa* megcsókolásával isteni közbeavatkozásért fohászkodhatna. Amikor határozottan belépett, és visszaült helyére, valamennyi tekintet a prezentációra szegeződött. Mind, kivéve az új 8200-as tiszt – egy nő –, akinek gyönyörű szempárja felragyogott a boríték láttán. Tekintetét egy pillanatig elidőztette a fekete pecséten, mielőtt gyanakvóan és zavartan felemelte volna a férfi arcára.

Minden a terv szerint alakul, nyugtatgatta magát, minden az égvilágon. Minden, kivéve egy izraeli állampolgár megmagyarázhatatlan eltűnését a helyszínen, és egy túlzottan kíváncsi tiszt hasonlóan megmagyarázhatatlan felbukkanását ebben a tárgyalóban. Meg a homlokán gyöngyöző verítéket.

7. fejezet

A repülőtéri rendőrőrs jóval nagyobb volt annál, mint azt bárki gondolta volna. Az első munkaállomásnál a technikusok buzgón nyomtatták Mejdán biztonsági felvételekről levett fényképét. Nem mintha máris szétosztanák őket a város rendőreinek, magyarázta a nyomozó, a határőröknek pedig végképp nem. Egyelőre egy utas ügyében nyomoznak, aki tisztázatlan körülmények között tűnt el, tehát még azt sem lehet kizárni, hogy a saját akaratából.

A csapatot meghívták, hogy nézze át a biztonsági kamerák felvételeit. Abadi merő udvariasságból megtette, mielőtt kérte, hogy beszélhessen az eltűnt férfi útítársaival.

– A választ nem tőlük fogja megkapni – húzta fel az orrát Léger, de azért átvezette őket a szomszédos helyiségbe.

A szemtanúk két csoportra oszlottak: a francia rendőröknek Mejdán izgatott útítársai mellett három sofőrt is sikerült azonosítaniuk, akik korábban az érkezési oldalon várakoztak. Léger arról tájékoztatta vendégeit, hogy mindhárman izraeliek, akik nem rendelkeznek hivatalos munkavállalási engedéllyel, s miután olyan gyanútlan turistákra vadásztak, akiket jelelőten autóikon borsos összegért befuvarozhattak a városba, nem sok figyelmet szenteltek annak, ami körülöttük történt.

A lányra valamiért mégis emlékeztek. Hosszú szőke haj és piros uniformis – ezek a részletek minden tanúvallomásban

előkerültek. Hozzájuk hasonlóan ő is az utasokra várt, amiből arra következtek, hogy valamelyik nagy szállodának dolgozik. Mejdánra is emlékeztek, mert az elsők között esett túl a vámellenőrzésen. Az egyik sofőr héberül meg is szólította – „nincs szüksége egy olcsó fuvarra?” –, de ő egyenesen a szőkeség felé vette az irányt, és próbálta leolvasni a táblájára írt nevet, így a taxis hiéna felhagyott a próbálkozással. Egyikük sem tudta, mi történt ezután.

A kihallgatás olyan rendhagyó módon történt, hogy még jegyzőkönyv sem készült. Chico héberül tette fel a kérdéseket, és angolra fordította a válaszokat, míg Léger embere mindezt franciául tolmácsolta. Az eljárás kezdett bohózatba fulladni, de ez sem számított, mert a vallomások nem képviseltek semmilyen értéket.

– *Alors*, Abadi ezredes? – kérdezte végül a felügyelő némi leereszkedéssel, bár érezhető empátiával. A helyiségre csend borult.

– Nem szeretem a szőkét – csóválta meg a fejét Abadi.

– Úgy vélem, ezzel kisebbségben van. – Léger nehezen követte vendége gondolatmenetét.

– Piros egyenruhában még úgy se. Amire minden szemtanú emlékezni fog.

– Egy szálloda nevében fogadja a vendégeket, az ilyenek mind szőkék, és feltűnően öltözködnek. Megkeressük a nagyobb párizsi szállodákat. Ha akarja, tolmácsolhatjuk a szőkékkel kapcsolatos ellenérzéseit...

– Ne fáradjanak, egyik hotelben sem ismerik. – Abadi a szemtanúk másik csoportja felé fordult.

Mind az öt férfi Mejdán csapatának tagja volt, és türelmetlenül, ha nem épp indulatosan várakozott a kihallgatására.

– Meddig tartanak még itt ezek a mocskok? – kérdezte az egyikük, mihelyt az izraeli nyomozók bemutatkoztak. Mindnyájan kimerültnek és bosszúsnak tündek, miközben láthatóan

ugyanaz a kérdés kavargott a fejükben: hogyan tovább? Némelyek várakozni akartak a repülőtéren, amíg a kollégájuk előke-
rült; mások késedelem nélkül elindultak volna a kiállításra.

Egy Assaf nevű kopasz férfi beszélt a csoport nevében, miután lényegében mind ugyanazt látták: Mejdán felvette a poggyászát és a kijárat felé indult, ahol mindenféle fogadóemberek várakoztak, táblával a kezükben. Mejdán egyenesen a piros egyenruhás szőke lány felé tartott.

– Flörtölni próbált vele – tette hozzá Assaf, mire Dubi, a csapat legidősebb tagja kiigazította.

– Csak nekünk produkálta magát. Nem gondolta komolyan, hogy bármi esélye lenne.

Abban mindnyájan egyetértettek, hogy Mejdán egyenesen a lányhoz ment, s közben úgy tett, mintha próbálná kibetűzni a névtábláját. Assaf szerint „csak közről le akarta csekkolni a didkóit”. Látták, hogy váltottak néhány szót, azután Mejdán visszafordult és odakiáltott nekik: „Ne várjatok rám, srácok, találtam egy jobb fuvart!” Elnevette magát, és követte a szöszit a mélygarázs liftjéhez. Akkor látták utoljára.

Minden tekintet Abadira szegeződött, aki a változatosság kedvéért franciául beszélt, mintha csak ki akarná próbálni, hogy visszafelé is működik-e a kommunikációs lánc.

– *Est-ce que l'ascenseur montait ou descendait?*

Chicót először meglepte a hirtelen váltás, azután lefordította a kérdést a csapat öt tagjának.

– Azt akarja tudni, hogy a lift felfelé vagy lefelé ment-e.

– Minek ment volna felfelé? – ráncolta a homlokát Assaf.

– A parkolóba indultak.

Ekkor szólalt meg először a vézna, szemüveges fickó, aki Uri néven mutatkozott be, s mint kiderült, a cég biztonsági részlegén dolgozott.

– Amennyire én láttam, felfelé mentek. A lány odavezet-
te a lifthez, és beszálltak. Amikor az ajtó becsukódott, nem

láttam felvillanni az emelet számát, de a felfelé mutató nyilat igen.

Léger felügyelő mintha teljes révületben hallgatta volna egy koncert katartikus csúcspontját.

– Hát, ez valóban érdekes fordulat – sóhajtott fel végül.

– Nagy kár, hogy semmi értelme.

– Mi van az emeleten? – kérdezett rá Abadi. Igazából arra lett volna kíváncsi, miért lenne értelme az emberrablásnak, de ismerte annyira a franciákat, hogy ragaszkodjon a szikár tényekhez.

Léger szemlátomást kezdett kijönni a béketűréséből.

– Nincs semmi az emeleten! Az a lift felvisz a 2B terminálra, amit öt évre lezártak az átépítés miatt.

– Hátha oda mentek – vetette fel Abadi, mintha csak most jutna az eszébe.

– Az embereim átvizsgálták a területet. Nem találtak semmit.

– Azért mi is vetnénk rá egy pillantást – szabadkozott Abadi, amiért ilyen furcsa szeszélyei vannak. – A szőkéket talán nem kedvelem – tette hozzá Léger kedvéért –, de a néptelen építkezéseket annál inkább.

8. fejezet

Miután végzett a bevezetővel a Tel-Avivra néző tárgyalóban, Rotelmann tábornok átadta a szót helyettesének és hírszerzőfőnökének, a dandártábornoknak, akinek a nevét Oriana nem tudta, ezért a többiekkel együtt csak „Zorrónak” hívta. Ő tartotta magát a prezentációt.

– Először is, hadd mondjak köszönetet parancsnokunknak. – Amikor Rotelmann kimérten bólintott, Zorro ezt bátorításnak vette. – Igen, őszinte és szívből jövő köszönetet szeretnék mondani Rotelmann tábornoknak. Az ő vezetésének hála, mindenre készen állunk, hatékonyan és gyorsan reagálhatunk bármilyen hírszerzési kihívásra. – Miközben dagályosan szónokolt, nem is csodálata tárgyához, hanem a többi jelenlévőhöz intézte szavait.

Rotelmann újabb biccentéssel nyugtázta a szokott talpnyaláson messze túlmutató és egyre kínosabb jelenetet.

– Köszönöm, Zorro, de ön állt elő a megoldással, hát viselje is a következményeit – közölte jellegtelen arccal. Mint minden eddigi megnyilvánulását, ezt is kétféleképpen lehetett értelmezni. Csillogó tekintete alapján Zorro elismerésnek vette.

Miután Oren jelet adott a kávészünetre, Oriana arra használta fel az időt, hogy átnézze jegyzeteit. Noha Rotelmann tábornok alig tíz percet beszélt, az összes hírszerző szervet

megemlítette, de tényszerűen a 8200-as egységnél időzött a legtovább. Három kategóriára osztotta a megjegyzéseit: Lesújtó, Nyomasztó és Dühítő.

Lesújtó címkét kapott a gyakran elhangzó panasz: egyszerűen túl sok az információ. Manapság mindenki erről beszélt. „Miénk a világ leghatékonyabban működő hírszerzése – jelentette ki Rotelmann. – 8200-as egységünk szoros munkakapcsolatban állt az NSA-vel, de ha hasznát is akarjuk venni a rengeteg összegyűjtött adatnak, akkor a kiértékelés nem kaphat kisebb prioritást, mint az információszerzés.”

Nagy általánosságban csak egy újabb üres és sablonos szöveget hangoztatott, ám ez hangzásával, dinamikájával és színezetével éppúgy kirítt környezetéből, mint egy kígyó az őszi levélszőnyegből abban a kibucban, ahol gyerekként gyakran játszott a szabadban. A 8200-asra vonatkozó utalás egy ilyen semmitmondó szónoklatban, aminek az összetartozást kellett volna erősítenie, aligha lehetett véletlen.

A helyzeten csak tovább rontott a Nyomasztó oszlopba tartozó rejtélyes kijelentés, ami minden korábbinál fenyegetőbbnek tűnt: „Ami a hírszerzés különböző ágai közti szorosabb együttműködést illeti, ezentúl sokkal komolyabban vesszük a biztonsági minősítéssel rendelkező személyi állomány átvilágítását, különös tekintettel az 8200-as egységre.”

Na, vajon ki felügyelné a 8200-as egység szigorúbb átvilágítását és az NSA hírszerzésével fenntartott kapcsolatát? Kire várhat a megtiszteltetés, hogy a világ leghatékonyabb hírszerzésének belső ellenőrzését vezesse? Rotelmann tábornok arra utal, hogy ideje megkurtítani a különleges egység önállóságát, amíg egy nem lesz a kiterjedt szervezet egyforma paneljei közül, amit megfosztottak minden hatalmától és fontosságától?

A tábornok arckifejezéséből nem olvashatott ki semmit. Most is az asztalfőn ült, és meredten bámulta a résztvevőket, ahogy elrágódtak a csokis rugelachon, körbeadogatták a cukrot, és ítéletet mondtak a kávé minőségéről. Ő maga nem evett és nem ivott. Egész testbeszédével egyetlen markáns üzenetet sugárzott: „Egyikőtökre sincs szükségem.”

Ezt hangsúlyozta a következő megjegyzése is, amit a dühítő kategóriába sorolt.

– Megkértem Zorrót, hogy frissítse fel a Prioritással kapcsolatos ismereteket. Semmire se megyünk, ha a jobb kéz nem tudja, mit csinál a bal.

Utálkozó pillantást vetett a férfira. A *Prioritás* csakis a „hírszerzési erőfeszítések aznapi prioritási listájára” vonatkozhatott, amit a szervezet minden tagjának maximálisan szem előtt kellett tartania. Noha minden parancsnok megfogalmazta a maga elvárásait – némelyik egységnél külön-külön minden akcióra és a hét minden napjára –, amikor bennfentes körökben a nagybetűs Prioritásra hivatkoztak, a hírszerzés főnökének óhaját értették alatta, amit mindig pontban éjfélkor továbbítottak a források, ügynökök, operátorok és parancsnokok ezreinek.

A prioritási lista fontossága mindent megelőzött – bizarrnak tűnt a felvetés is, hogy gyorstalpalót kéne tartani belőle a hírszerző tiszteknek, egy erre a célra összehívott vezetői értekezletről nem is beszélve. A légierő vezérkari főnöke összehívna a parancsnokait, hogy elmagyarázza, hogyan kell lelőni egy ellenséges repülőt? Erre még azok is felkapták a fejüket, akiket most teljesen lekötött a táplálkozás.

– Folytatnánk, emberek. – Az adjutáns jelzésére mintegy varázsütésre megjelentek a titkárnők, hogy letakarítsák az asztalt. Zorro felpattant, és bekapcsolta a projektort. A hatalmas ernyőn megjelent az alakulat címere, felette a villogó „Szigorúan titkos – Belső felhasználásra” felirattal.

Mint a hadsereg egyik legtitkosabb egységének tisztje, Oriana jól ismerte a katonai dokumentumok biztonsági protokollját. A „Szigorúan titkos” például létező biztonsági minősítés, a „Belső felhasználásra” viszont értelmetlen bürokratikus formáság. Semmi sem indokolja, hogy ráaggassák egy másként titkosított dokumentumra, hiszen a gyakorlat éppen azt mutatja, hogy mégsem annyira titkos. S miután a „belső felhasználó” a tárgyaló bennfentes közönsége, a titkos prezentációt soha többé nem említik. Voltaképpen nem is létezik, csak erre a néhány percre.

– Lekapcsolnák a lámpákat? – kérdezte Zorro.

9. fejezet

– *Non, non, non* – hajtogatta kitartóan a PR-menedzser. – *Écoute moi.* – Fel-alá járkált az irodájában, telefonnal a kezében, ami segített abban, hogy ő diktálja a beszélgetés ütemét. – Hallgasson rám. Évente legalább ötezer ember tűnik el Párizsban. Ötezer ember! Az összesről cikket akar írni? Mindenkinek joga van új életet kezdeni.

Főnöke, a repülőtér közösségi kapcsolati igazgatója, viszonylag egyszerű szabályt állított fel: semmi rossz nem történhet a Charles de Gaulle reptéren. Soha. Más se hiányzik, mint hogy egy elrabolt turista ügye a címlapokra kerüljön. Máris sikerült leszerelnie két riportert, és nem vette fel a telefont három másiknak.

– Csak az a kérdés, hogy a saját akaratából tűnt-e el. – A tudósító a saját otthonából telefonált, másfél órányira a reptértől, és nem volt elragadtatva az egymásnak ellentmondó értesülésektől, amelyek egyelőre a közösségi médiában terjedtek.

– Figyeljen, tényleg nincs értelme, hogy idejőjjön – ismételte meg a PR-menedzser. – Csak az idejét vesztegetné. Az utas felkapta a bőröndjét, találkozott egy lánnyal, és úgy döntött, hogy próbára teszi a szerencsáját. Franciaországban vagyunk, nem? Folyton ez történik, biztos van valami a repterekben. Ha inkább a sajtótájékoztatókra járna, ahová hiába

hívom, és nem ilyen képtelenségekkel nyaggatna, a saját szemével is láthatná. Képzelve csak el, hogy minden alkalommal, amikor felültet, bejelentem a rendőrségnek, mint eltűnt személyt. *C'est fou.*

– Talán őrületség, de valaki akkor is bejelentette az eltűnést. Hemzsegnek ott a rendőrök. Az utasok feltöltik a netre, ahogy intézkednek és kordonokat állítanak. A szerkesztőm azt akarja, hogy nézzek utána.

A PR-menedzser taktikát váltott.

– Hát ez már mindenki másnak lejárt lemez, teljesen le van maradva. Megkerestek az Europe 1-től, a France Infótól, a *Le Parisient*ől, még az izraeli lapoktól is. Mindenki utánanézett a sztorinak, azután szépen ejtette. Attól, hogy a fickó gondolt egy merészet, még nem mondott le a személyiségi jogairól. Igaz, a rendőrök körbeszaglászta, de arról tájékoztattak, hogy nem indítanak nyomozást. Igazából nem is beszélhetnék magával. Csak azért hívtam vissza, mert kedvelem.

– A rendőrség arról tájékoztatta, hogy nem indít nyomozást?

– Teljes biztonsággal kijelenthetem, hogy nincs nyomozás. A rendőrök úgy döntöttek, hogy nem indítanak eljárást. Elmondom még egyszer, hogy világos legyen: nincs itt semmi látnivaló.

A férfi mérlegelte a kockázatot és hasznot. Amíg a versenytársak nem kapják fel a sztorit, a hírszerkesztők talán békén hagyják.

– Rendben, megpróbálom lebeszélni őket. – Nem szívesen autózott volna ki Roissybe, legyen bármily romantikus hely is a repülőtér.

A PR-menedzser még nem dőlhetett hátra.

– Jöhet a következő hiéna – szólta ki titkárnőjének, azután tovább járkált fel-alá, mint egy nehézsúlyú bokszoló, aki csak arra vár, hogy ellenfele felálljon a padlóról.